

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת פנחס
שנת תשפ"ו

גליון
קס"ב

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- דער באגריף פון א קינד -

קינדער ווילן נישט לערנען

טייערע מחנכים, געלויבט דעם אייבערשטן אז מיר קענען אריינכאפן גוטע זאכן אויף דער וועלט, און מיר קענען לערנען תורה מיט אידישע קינדער.

עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים, סימן ערה, סעיף א), אז שבת טאר מען נישט ליינען אדער לערנען פארנט פון לעכט. [אמאל, ווען די וועלט איז נאכנישט געווען אזוי פארגעשריטן, איז נישט געווען קיין עלעקטריק, האט מען נאר געקענט לערנען ביינאכט אויב מען האט געהאט א לעכט]. פארוואס טאר מען נישט לערנען פאר א לעכט? ווייל מען האט מורא אז דאס לעכט וועט זיך אנהייבן צו פארלעשן, און אויב דער מענטש וועט האלטן אינמיטן לערנען געבן דעם לעכט, וועט ער פארגעסן אז היינט איז שבת און ער וועט צובייגן דעם קנויט צו די אויל, און ער וועט חס ושלום עובר זיין אויף חלול שבת.

עס שטייט אבער ווייטער אין שלחן ערוך (שם, סעיף ו) אז 'תינוקות של בית רבן' - קינדער וואס לערנען שבת מיט זייער מלמד, אזוי ווי עס איז אמאל געווען דער סדר אז שבת איז אויך געווען חדר - מעגן יא לערנען פאר א לעכט. פארוואס? וויבאלד זיי האבן מורא פון זייער מלמד, וועלן זיי נישט צוקומען אנצורירן דאס לעכט.

אין תלמוד ירושלמי שטייט אן אנדערער טעם (שבת ח): ווייל קינדער ווילן דאך נישט לערנען, דערפאר דארף מען נישט מורא האבן אז די קינדער וועלן צובייגן דאס לעכט, וויבאלד זיי ווארטן דאך קוים אז דאס לעכט זאל זיך אויסלעשן.

מען זעט פונעם תלמוד ירושלמי אז די סיבה פארוואס קינדער קומען אין א מוסד,

ביים לערנען? אבער שפעטער האב איך פארשטאנען אז דאס איז בכלל נישט קיין בושא, ווייל דאס זענען דאך באמת קינדער! געזונטע קינדער האלטן נישט ביים לערנען, זיי ווילן זיך גיין שפילן, זיי ווארטן קוים ווען זיי וועלן שוין קענען ארויסגיין פון פתח, און די ארבעט פון מחנכים איז זיי צו מאכן לערנען.

נישט נעמען פערזענליך א שמיכל

טייערע מחנכים: נעמט עס נישט אן פערזענליך ווען א קינד מאכט א שמיכל, א תנועה, א פאקס, אדער שאקלט מיט די אקסלען פאילו עס גייט אים נישט אן. מיינט נישט אז דאס קינד וויל מיר אויסרייסן, דאס קינד וויל מיר שטערן אדער דאס קינד וויל מיר ארויסטראגן פון דא. געדענקט: קיין איין קינד איז נישט זיין שוואג, עס איז בלויז א קינד, דאס איז זיין נאטור און די שוואכקייט פון א קינד. דאס איז דער נאטור פון קינדער, אז ווען מען זאגט זיי עפעס, אנשטאט זיי זאלן עס אננעמען אויף די געזונטע וועג, הייבן זיי אן צו לאכן.

געבט א גלעט פארן קינד און זאגט אים: "דו ביסט זייער א וואויל קינד, איך גיי זאגן פאר דייער עלטערן ווי וואויל דו ביסט", "דו ביסט אויסנאם פיינ". איי, ער האט דאך געלאכט פון מיר?! דארף מען אבער וויסן אז ער איז נאר א קינד, און מען דארף אים פשוט אויסלערנען ווי אזוי זיך אויפצופירן וואויל.

מען קען נישט זיין קיין מחנה אויב מען נעמט עס פערזענליך ווען א קינד שמיכלט בשעת מען זאגט אים וואס צו טון.

מחנכים דארפן פארשטיין דעם פלל: 'קינדער קומען נישט זיך קריגן מיט מיר'. אויב מען כאפט נישט אויף דעם יסוד, קען מען אפטמאל אריינגיין אין א פערזענליכע קריגעריי מיט די קינדער, און אנשטאט אויפטון, קען מען חס ושלום נאר ערגער

איז נישט ווייל זיי 'ווילן' לערנען, נאר ווייל די מאמע האט זיי געהייסן: "גיי אין חדר", "גיי אין שולע", און זי האט זיי ארויפגעלייגט אויפן באס; דאס איז די איינציגסטע סיבה פארוואס קינדער קומען אין א מוסד.

דער נאטור פון א געזונט קינד

ווען א מחנה וויל זיך אפרעדן אז די קינדער האלטן ביי גארנישט, זיי האלטן נישט ביים לערנען, זאל ער וויסן אז דאס איז בכלל נישט קיין חסרון, דאס איז א מפרשע תלמיד ירושלמי.

דער נאטור פון א געזונט קינד איז אז ער האט נישט קיין כח און נישט קיין חשק צו לערנען, און אונזער ארבעט איז זיי צו מאכן לערנען דורך אלע סארט פאטענצן.

מוהרא"ש פלעגט דערציילן ביי די שיעורים פון זיינע קינדערישע יארן, אז ער האט געהאט אן אלטן מלמד וואס זיינע פינגער זענען שוין געווען אביסל פארטייבט, און ער האט שוין נישט אזוי גוט געשפירט וואס ער כאפט אן. מוהרא"ש האט געזאגט: "איך האב נישט געהאלטן ביים לערנען; וויפיל מען האט מיר געציפט און געשלאגן, האב איך נישט געוואלט לערנען, ביז איך האב געטראפן דעם רבינ'ס ספרים 'השתפכות הנפש' און 'משיבת נפש', וואס דאס האט מיר געמאכט אנהייבן לערנען. ווען מיין מלמד פלעגט מיר וועלן ציפן, פלעג איך זיכער מאכן אז ער זאל ציפן מיין הויזן און נישט מיין פלייש, און איך פלעג שרייען כאילו עס טוט מיר וויי, בשעת דער מלמד האט נישט געכאפט אז ער ציפט בלויז די הויזן..."

ווען מוהרא"ש פלעגט דאס דערציילן, פלעג איך אלץ טראכטן: 'מוהרא"ש זיצט דאך פאר א גאנצע שול מיט מענטשן וואס הערן אים אויס, ווי אזוי קען זיין אז מוהרא"ש שעמט זיך נישט מודה צו זיין אז ווען ער איז געווען א קינד האט ער נישט געהאלטן

עצות אויפצוהייבן דאס דאווענען אין כּתּה

מחנכים פּרעגן: ווי אזוי קען מען אויפֿהייבן דאס דאווענען אין כּתּה?

דער ענטפּער איז: מען זאל לערנען די 'פירוש המילות' פונעם דאווענען. קינדער פארשטייען נאכנישט דאס חשיבות פון דאווענען, ווייל זיי פארשטייען נישט וואס זיי זאגן; אויב דאס דאווענען וואלט געווען 'אידישע תּפּלות', וואלטן אלע שיינ מיטגעדאווענט. דערפאר איז פּדאי צו לערנען מיט די קינדער דעם טייטש פונעם דאווענען.

נאך אן עצה איז דא: מען זאל יעדן טאג פארן דאווענען געבן א שמועס פון דריי פיר מינוט איבער דאס גרויסקייט פון דאווענען.

מען זאל זאגן פאר די קינדער: "שטעלט זיך פאר, מיר קענען יעצט גיין בעטן פון די פּאליציי אלעס וואס מיר ווילן, און זיי וועלן אונז אלעס נאכגעבן, וואלט דאך יעדער געגאנגען און געבעטן שיינ: 'אפּשער זאלט איר מער נישט אפּשטעלן מיין טאטנ'ס קאר?' 'אפּשער זאלט איר אים מער נישט געבן קיין טיקעטס?'

שטעלט זיך פאר, מען וואלט אונז געגעבן רשות צו גיין אין געריכט הויז און בעטן פונעם שופּט - מיט זיין שווארצן כאלאט און דעם האמער - אלעס וואס מען וויל, און זיי וואלטן עס נאכגעגעבן; וואלט דאך יעדער געקומען און שיינ געבעטן: 'אפּשער ווילט איר לאזן אונזער טאטע בויען א הויז?' 'אפּשער ווילט איר טוישן די רעגולאציעס מען זאל קענען בויען מער הייזער אויף יענע גאס?'

שטעלט זיך פאר, מען וואלט יעצט געקענט פארן קיין וואשינגטאן צום הויז פונעם פּרעזידענט, מען וואלט געקענט אריינגיין צום פּרעזידענט און באקומען אלעס וואס מען בעט; יעדער וואלט דאך אריינגעגאנגען מיט דרך ארץ און שיינ געבעטן: 'אפּשער וויל דער פּרעזידענט באפרייען יענעם איד פון תּפיסה?' דאס גייען מיר יעצט טון, מיר גייען יעצט רעדן צום אייבערשטן! אפילו מלאכים קענען נאר לויבן דעם אייבערשטן איין מאל אין זייער עקזיסטענץ, זיי האבן בלויז 'איין שאנס' צו רעדן צום אייבערשטן, אבער מיר אידן קענען רעדן צום אייבערשטן יעדן איינציגן טאג."

א שלעכט קינד פארן נישט דאווענען?

מען טאר אבער נישט ווערן גערעגט אויף קינדער וואס דאווענען נישט, ווייל דאס זענען דאך קינדער; קינדער האבן נאכנישט קיין געפיל אין דאווענען. א קינד וואס דאווענט נישט ווערט נישט קיין 'שלעכט' קינד; זיי פארשטייען פשוט נאכנישט וואס דאווענען מיינט. איך געדענק ווען איך בין געווען א קינד האב איך אויך נישט געוואלט דאווענען; ביי די

ער איז זייער שעמעדיג. ער האט מורא: 'וואס וועט מען טראכטן אויף מיר? יעדער האט דאך געזען ווי מען האט מיך פארגעהאלטן', דערפאר רופט ער זיך עפעס אן צו ווייזן אז עכט שטערט עס אים נישט, אבער באמת ווייסט דאס קינד גאר גוט אז ער דארף זיך פאררעכטן.

איך טראכט צוריק צו מיינע קינדער יארן און איך דערמאן זיך אז איך פלעג אויך לאכן ווען מען האט מיר עפעס געזאגט, דעריבער ווען איך זע א קינד לאכט זיך אונטער פון מיר, ווייס איך אז דאס זענען קינדער און עס מיינט גארנישט.

א געצערטלט קינד

יארן צוריק ווען איך בין געווען א מלמד, פלעג איך נאר זיין מלמד פארמיטאג; אזוי ווי דער סדר איז אין די שולעס, אז יעדע לערערין ארבעט נאר א האלבע טאג. איך בין געווען דער פארמיטאג מלמד, און נאכמיטאג איז געווען אן אנדערער מלמד וואס איז שוין געווען אין מלומדות דרייסיג פערציג יאר.

אין מיין צווייטע יאר אלס מלמד האב איך געהאט א קינד אין כּתּה וואס ביי מיר איז ער געווען זייער וואיל, אבער ביים נאכמיטאג מלמד איז עפעס פארגעגאנגען; דער מלמד האט זיך געמושט מיט אים יעדן טאג, ער פלעגט אנורופן זיין טאטע און זיין זיידע, ער האט אים יעדן טאג ארויסגעווארפן פון כּתּה און צוריק אריינגעווארפן...

איין טאג פּרעג איך דעם נאכמיטאג מלמד: "וואס גייט פאר מיט דעם קינד? ביי מיר איז ער דאך דער בעסטער קינד אין כּתּה!" זאגט ער מיר: "דער קינד האט ליב צו שאקלען זיין בענקל אינמיטן לערנען, און ווען איך זאג אים ער זאל זיך נישט שאקלען, מאכט ער א תנועה ווי ער רעגט זיך אויף, דערפאר האלט איך אז מען טאר עס נישט צולאזן ווייל דאס איז חוצפה".

האב איך מסביר געווען פארן מלמד אז דאס קינד איז נישט שלעכט, ער איז פשוט געצערטלט (מפּנק) אינדערהיים און ער איז נישט געוואוינט אז מען זאגט אים ווי אזוי זיך צו פירן. דעריבער פאסט אים נישט ווען מען זאגט אים עפעס ברבים, און ער מוז מאכן אזא תנועה ווי ער רעגט זיך, אבער עכט מיינט ער גארנישט דערמיט. ווען איך בין אין כּתּה שאקלט ער אויך זיין בענקל, און איך זאג אים: "מען קען זיך יעצט נישט שאקלען, זיי שיינ אויפן בענקל!" אזוי אויך אויב ער רעדט אינמיטן לערנען, זאג איך אים: "רעד נישט אינמיטן לערנען!" ער מאכט טאקע דעם זעלבן תנועה, אבער איך נעם עס נישט פערזענליך; איך ווייס אז ער איז א טייער קינד, נאר עס איז אים פשוט זייער שווער צו הערן קריטיק.

מאכן.

מען דארף זיך אומגיין מיט די קינדער מיט רחמנות, מיט הארץ און מיט תּפילה. געדענקט: באמת מיינט א קינד גארנישט שלעכט, ער מיינט נישט קיין חוצפה. אויב א קינד האט געלאכט - האט ער געלאכט; דאס זענען דאך קינדער, ווי קומט דא אריין פעטש?! זיין שמייכל קומט פשוט ווייל ער ווייסט נישט ווי אזוי צו נעמען דעם פאקט אז מען הייסט אים עפעס טון, און ער האט מורא אז אפּשער וועט מען קוקן אויף אים.

עס איז טאקע פּדאי אמאל צו מאכן א שמועס אין כּתּה איבער דעם נושא; מען זאל אויסלערנען די קינדער אז עס איז גארנישט ווען מען זאגט איינעם וואס צו טון, און מען מעג זאגן ווי אזוי זיך צו פירן.

לאמיר זיך דערמאנען ווי אזוי מיר זענען געווען אלס קינדער, מיר האבן אויך געלאכט און זיך נישט אויפגעפירט גוט. ווען א מחנך וויל זיך אויסדרוקן: "דאס קינד איז געפערליך", זאל ער צולייגן עטליכע ווערטער: "דאס קינד איז געפערליך - ער איז ממש אזוי ווי איך בין געווען אלס קינד..."

פארשטיין דער באגריף פון א קינד

געלויבט דער אייבערשטער אז איך האב א שטוב מיט קינדער; איך בעט אסאך דעם אייבערשטן איך זאל האבן דעם ריכטיגן וועג ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט יעדן קינד באזונדער.

איינער פון מיינע קינדער פלעגט זיך אונטער לאכן הויף אויפן קול אויב איך האב אים געגעבן א פסק. איך טראכט צו מיר: וואס וואלט איך געטון מיט דעם קינד ווען איך ווייס נישט אז דאס איז א נאָרמאלע זאך ביי קינדער? מן הסתם וואלט איך אים דערלאנגט א פראסק פארן לאכן, און אויב ער וואלט ווייטער געלאכט און זיך אנגערופן: "עס טוט מיר נישט וויי", וואלט איך אים געגעבן נאך א פראסק און נאך א פראסק, ביז דרייסיג פעטש - וואס דעמאלט וואלט ער שוין אויסגעפלאצט אין א געוויין, און איך וואלט שוין געטראכט: 'אוי, עס איז שוין טאקע געווען אביסל צופיל!'

ברוך השם, איך זיך שוין צוואנציג יאר מיט קינדער און בחורים, און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז שוין גלייך אינעם ערשטן יאר פון מיין מלומדות האב איך פארשטאנען דעם באגריף פון קינדער. עס זענען דא קינדער וואס זייער נאטור איז, אז ווען מען געבט זיי א פסק אדער מען זאגט זיי עפעס וואס זיי דארפן פאררעכטן, לאכן זיי זיך אונטער: "הא, הא, הא, עס גייט מיר נישט אן..." - אבער דאס איז גארנישט, עס איז אפילו נישט קיין חוצפה; דאס קינד טוט עס בלויז ווייל

דרייסיג פערציג יאר וועלן זיי שוין וויסן וואס דאווענען מיינט.

עס מיינט אבער נישט אז מען קען יעצט לאזן די פתה אויף הפקר און נישט פארלאנגען פון די קינדער צו דאווענען, אויסדריקליך נישט!

עס מוז זיין דיסציפלין; מען דארף זאגן פאר די קינדער: "יעצט נעמט מען ארויס די סדורים, מען גייט יעצט דאווענען!" מען דארף מחנה זיין קינדער ווי אזוי זיך צו פירן, אבער אויב עס זענען דא קינדער וואס דאווענען נישט מיט, אדער אויב א קינד מאכט תנועות און לאכט זיך אונטער פונעם מחנה, אדער מען טרעפט א קינד וואס באהאלט זיך מיט א צווייטן און שפילט זיך נישט איידל - ווערט ער נישט יעצט קיין פארדארבן קינד, אדער א געפערליך שולעכט קינד; ער איז פשוט קינדערש און פארשפילט. מען דארף געדענקען אז דאס איז דער באגריף וואס הייסט 'א קינד'.

מען דארף זיך אויסלערנען די צוויי זייטן: פון איין זייט, דארף מען מחנה זיין און זאגן וואס צו טון, אבער פון די אנדערע זייט דארף מען געדענקען אז אפילו ווען א קינד טוט נישט וואס מען דארף, ווערט ער נאכנישט 'ממש ממש געפערליך'...

ווי אזוי צו לערנען אין וואלד

מיר שטייען יעצט אין די 'זומער וואכן' ווען אין אסאך פלעצער לערנט מען מיט די קינדער אין וואלד. אסאך מחנכים מוטשען זיך זייער ביים לערנען מיט די קינדער דארט. אבער מען דארף וויסן אז אלע יארן האט מען אזוי געלערנט דורכאויס די זומער וואכן.

ווען איך בין געווען א קינד, האב איך געלערנט אין די סאטמער'ע אינגל קעמפ. דארט זענען געווען עטליכע טויזנט קינדער, און מיר האבן אלע געלערנט אינדרויסן אין וואלד. עס זענען נישט געווען קיין פיתות, נאר מען האט אויפגעשטעלט טישן און בענק צווישן די בייער, און אזוי האט מען געלערנט.

ווען עס פלעגט רעגענען, זענען אלע קינדער אריינגעלאפן אין א ריזיגע שול, און דארט האט מען ווייטער געלערנט. איין פראבלעם איז אבער געווען, אז קיינער האט נישט געזאגט פאר די מלמדים אז מען קען 'רעדן' צו קינדער; געוויסע מלמדים פלעגן שטיין מיט ווייטערס און שטיין די קינדער פדי צו מאכן סדר... די איין זאך טאר מען נישט טון: שלאגט נישט קיין קינדער, רעדט צו זיי שוין.

דערפאר זאלט איר - אין פאל פון א רעגן - נעמען די קינדער אונטער א דאך זיך צו באשיצן פונעם רעגן; איר זאלט שוין אראפזעצן די קינדער און זיי דערציילן א מעשה.

אויסלערנען די קינדער כיבוד אב ואם

מחנכים דארפן אסאך רעדן צו די קינדער וועגן פאלגן און מכבד זיין טאטע מאמע.

איך האב שוין צוריק געהערט פון אסאך משפחות אז זייערע קינדער האבן זיך אינגאנצן געטוישט דורכאויס די פאר 'זומער וואכן' וואס זיי האבן געלערנט ביי גוטע מחנכים, וועלכע האבן אריינגעלייגט אין זיי דאס שיינקייט פון כיבוד אב ואם.

אסאך קינדער ווייסן פשוט נישט אז עס איז דא א זאך וואס ווי א טאטע און א מאמע; זיי ווייסן נאר פון זיך שפילן מיט חברים. דערפאר דארף מען זיי אויסלערנען אז מען טאר נישט צוריק ענטפערן פאר די עלטערן, און מען דארף רעדן צו עלטערן מיט גרויס דרך ארץ.

מיט האלטן וואס עס טוט זיך אין פתה

מחנכים דארפן מיט האלטן וואס עס טוט זיך ביי זיי אין פתה. מען קען נישט קומען אין פתה בלויז פדי צו זאגן דעם שיעור און מער נישט זיין אינטערעסירט. מען דארף דערשטעקן אויב מען טשעפעט א קינד, אדער אויב מען צעטרעט און מען רודפט א קינד. מען דארף עס נאכקוקן איבעראל: אין פתה, אין עס-זאל, ביים שפילן און אויפן באס. אויך דארף מען מיטהאלטן אויב עס זענען דא קינדער וואס ברענגען אריין נייע השגות אין אנדערע קינדער.

דער הייליגער רבי זאגט (סיפורי מעשיות, מעשה א): ווען מען וויל וויסן דעם מהות פון א פלאץ, דארף מען הערן די קאטאוועס (וויצן) פונעם פלאץ. דאס מיינט, אז ווען מען קומט אריין אין א פלאץ און מען הערט די וויצן וואס מען מאכט דארט, קען מען גלייך וויסן וואס פאר אן עולם דאס איז. דערפאר דארף מען מיט האלטן די שמועסן פון די קינדער, פדי צו הערן פון וואס מען רעדט און פון וואס מען לאכט; אויב מען הערט עפעס וואס איז נישט אויסגעהאלטן, זאל מען עס גלייך איבערגעבן פאר די הנהלה.

צעטיילן דעם טאג

איינער האט אמאל געזאגט פארן רבי: "עס איז מיר זייער שווער צו דאווענען", האט אים דער רבי געזאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן קכא): "צעטייל דאס דאווענען; פאר דו הייבסט אן צו דאווענען טראכט: 'אפטר בין איך אראפגעקומען אויף דער וועלט נאר כדי מתקן צו זיין דעם חלק ביז ברוך שאמר, וועסטו זיך אנשטרענגען צו דאווענען ביז ברוך שאמר מיט פונחה. נאכדעם זאלסטו טראכטן: 'אפטר בין איך אראפגעקומען אויף דער וועלט נאר כדי מתקן צו זיין דעם חלק פון ברוך שאמר ביז וברוך דוד, וועסטו זיך אנשטרענגען צו דאווענען אויף דעם חלק מיט

פונחה. אזוי זאלסטו א גאנצן צייט טראכטן נאר פון איין שטיקל אויפאמאל."

דאס איז זייער א גוטע עצה פאר מחנכים, אנשטאט צו טראכטן: 'איך דארף ארבעטן א גאנצע וואך', זאל מען בלויז טראכטן פונעם היינטיגן טאג, און אפילו נאר פון א קורצע צייט, מען זאל טראכטן: 'היינט וועל איך לערנען מיט די קינדער ביז הפסקה - פון ניין אזייער ביז עלף אזייער', און נאך הפסקה זאל מען ווייטער טראכטן: 'איך גיי יעצט אריין צו די קינדער נאר ביז מיטאג, אויף אזא אופן וועט די ארבעט זיין פיל גרינגער.

ווען א מחנה טראכט: 'וואס זאל איך טון מיט די קינדער א גאנצע וואך?' ווערט די ארבעט זייער שווער. אבער אז מען צעטיילט די ארבעט און מען טראכט: 'היינט בין איך בלויז א במקום, איך קום אריין צו די קינדער נאר פאר צוויי שעה; איך בין נישט דער שטרענגער מחנה פון א גאנצן יאר, נאר איך וועל זיין גוט צו זיי, איך וועל פרובירן משחד צו זיין די קינדער און זיי פרייליך מאכן, און נאך הפסקה וועט מען זען ווער עס וועט ווייטער איבערנעמען די פתה' - דאן איז די ארבעט נישט אזוי שווער.

נישט פארגעסן צו בעטן דעם אייבערשטן

פאר מען גייט אריין אין פתה, איז וויכטיג זיך איבערצוגעבן פארן אייבערשטן. מען זאל ארויסזאגן די נעמען פון אלע קינדער פארן אייבערשטן און בעטן פאר יעדן קינד באזונדער. דערנאך זאל מען בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל האבן חן אין די אויגן פון מיינע תלמידים, און עס זאל זיין א גרינגע טאג."

אויב א מענטש טראכט: 'איך בין זייער געלונגען, איך האב אלע טאלאנטן ווי אזוי זיך אומצוגיין אין פתה', דעמאלט מאכט דער אייבערשטער אז מען זאל נישט מצליח זיין; די קינדער וועלן נישט קוקן אויפן מחנה, זיי וועלן זיך נישט וויסנדיג מאכן און נישט אויסהערן, ביז מען וועט ממש שפירן אז מען וויל ארויסגיין פון פתה וויינען... דאס קומט צוליב דעם וואס מען האט פארגעסן צו בעטן דעם אייבערשטן; אבער אז מען בעט יא דעם אייבערשטן, האט מען גאר א גרויסע הצלחה.

מען האט נישט קיין השגה וואס א קורצע תפילה טוט אויף אין הימל.

דער אייבערשטער זאל העלפן, איר זאלט האבן הצלחה און סייעטא דשמאי, אמן.

וואס טו איך מיט מיינע קינדער וואס האלטן נישט ביים אינזיגן ביים שבת טיש?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך האב אנגעהויבן הערן אייערע שיעורים דעם פארנאנגענעם זומער און דאס האט מיר זייער שטארק געטוישט צום גוטן אין אלע הינזיכטן, ווי אויך האב איך אנגעהויבן לערנען תורה יעדן טאג, איך בין מעביר סדרה און איך זאג יעדן טאג דריי פרקים משניות; איך שפיר זיך ממש ווי א נייער מענטש.

איך האב געוואלט פרעגן איבער דעם וואס דער ראש ישיבה שליט"א זאגט אלץ אז מען זאל דערציילן מעשיות פאר די קינדער ביים שבת טיש, איך פרוביר די לעצטע פאר וואכן צו דערציילן מעשיות ביים טיש, אבער מיינע קינדער הערן מיר בכלל נישט אויס, זיי קריגן זיך ארום דורכא ויס די גאנצע סעודה, איז דא עפעס אן עצה אויף דעם?

י"שר ב"ח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת חיי שרה, כ"א מר-חשון, שנת תשע"ט לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

מיין נישט אז נאר דייןע קינדער זענען ווילד און שפרינגעדיג וכו', דאס איז די געזונטע נאטור פון קינדער; געזונטע קינדער שפרינגען און קריגן זיך ביים שבת טיש און די ארבעט פון די עלטערן איז צו פרובירן מיט אלע חכמות צו מאכן אז די סעודה זאל זיין אינטערעסאנט.

ווען מען האט עלטערע און יונגערע קינדער אינדערהיים דארף מען מאכן די סעודה אינטערעסאנט פאר ביידע. מען קען נישט פארלאנגען פון קליינע קינדער

בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זיך נישט קריגן און מען זאל זיך נישט בייזערן אויף יעדע קלייניקייט וואס פאסירט, אזוי ארום וועט מען ניצול ווערן פונעם שטן און זוכה זיין צו א פרייליכע שבת.

דער עיקר זאלסטו זען עס זאל הערשן א פרייליכע אטמאספערע ביי דיר אין שטוב; אז דו וועסט זיין פרייליך וועלן אלע פראבלעמען אנוועק פאלן. קינדער ווארטן א גאנצע וואך פאר'ן הייליגן שבת - א צייט וואס מען פארברענגט מיט זיי מיט שמחה און מנוחה.

געדענק אז אלעס ווענדט זיך אינעם ראש המשפחה; אז דער טאטע איז פרייליך איז אלעס גוט, און אז דער טאטע איז נערוועז - דעמאלט איז זייער ביטער. דער טאטע דארף נישט מאכן אן עסק פון יעדע קלייניקייט, נישט יעדע זאך דארף מען זען און נישט יעדע זאך דארף מען הערן; אז דו וועסט זיין פרייליך וועלן אלע קינדער האבן חשק צו זיין נעבן דיר און זיך פרייען מיט דיר ביי די סעודה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...
(עצתו אמונה חלק ו', מכתב תסא)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370